

Arrest

nr. 278 245 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Tirana. U was werkzaam als kapster, en startte in 2011 uw eigen kapsalon op in de wijk Komuna E Parisit te Tirana.

In 2015 ontmoette u Dr. C. (...). Hij was een van uw klanten, waarmee u ook buiten het werk afspraak, waarna zich langzaam aan een liefdesrelatie ontwikkelde. Enkele maanden na de start van jullie relatie bleek u zwanger te zijn, waarop jullie besloten om te gaan samenwonen in Tirana. Uw zoon D. C. (...) werd geboren op 10 juni 2016. Drie maanden na zijn geboorte kwam aan het licht dat Dr. (...) reeds

gehuwd was met E. K. (...) en een dochter had uit deze relatie. Hij had u hier echter niet van op de hoogte gebracht, alsook wist E. (...) niet van uw bestaan af. In augustus 2016 ontving E. (...) een brief bij haar thuis voor een vaccinatie van D. (...), omdat Dr. (...) niet officieel op jullie adres stond ingeschreven. E. (...) nam deze brief in ontvangst en kwam in een razernij naar uw woning, waarna alles aan het licht kwam. U wist niet wat u overkwam, en begreep er zelf maar weinig van. Dr. (...) bleek op dat moment de kant van E. (...) te kiezen en vertrok met haar naar huis. In de daaropvolgende week kwam E. (...) bij het huis van uw moeder langs samen met drie andere personen. Ze eisten dat u uit het leven van Dr. (...) zou verdwijnen samen met uw zoon, zo niet zou u uw zoon niet meer terugzien. U deed aangifte van dit bezoek bij de politie. E. (...) kwam hier vrij snel van op de hoogte, waarna E. (...) u nog meer begon te bedreigen en meermaals naar uw moeder belde. E. (...) verweet uw zoon de schuldige te zijn voor haar huwelijksbreuk met Dr. (...). U besloot naar uw oom Mohammed te verhuizen, waar u zes maanden verbleef. Uw oom informeerde zich verder naar de door u ingediende aangifte, maar kreeg telkens te horen dat er geen nood was aan een aangifte en dat jullie het probleem onderling dienden op te lossen. Na zes maanden bij uw oom te hebben verbleven, keerde u terug naar het huis van uw moeder. Na uw terugkeer bij uw moeder, werd u aangereden door twee personen, die u herkende als de twee neven van E. (...). Door de problemen was u niet meer in staat om te werken en werd uw zaak opgehouden door uw werknemers. Op een dag begaf u zich toch naar het werk. E. (...) moet dit op de één of andere manier vernomen hebben, en kwam u, samen met een onbekende man, bedreigen op uw werk. Daarop belde u de politie, die naar uw kapsalon kwam waarna u alles vertelde. Na de aangifte verslechterde de situatie. Uw moeder werd regelmatig thuis opgebeld, werd thuis bedreigd en meermaals kwamen er mensen aan haar deur kloppen. Uw moeder verwittigde de politie, waarna u telefoon kreeg van E. (...) om u opnieuw te bedreigen. U durfde niet meer te gaan werken of uw zoon naar de crèche te brengen. Eind 2016 heeft u toen uw kapsalon verkocht omdat u gebukt ging onder de constante bedreigingen. E. (...) bleef u echter opbellen bij uw moeder thuis, de telefoon rinkelde constant, waardoor u besloot om voornamelijk binnen te blijven. U ontving in die periode wel klanten bij u thuis. Ondertussen bleef Dr. (...) aandringen om zijn zoon te zien, alsook drong hij er op aan om geen aangiftes meer te doen en dat hij er alles aan zou doen om jullie te beschermen. De situatie werd wat rustiger en u wou uw leven terug in handen nemen. Na geruime tijd vond u een job als manager van een kapsalon. Toen uw zoon drie jaar oud was, wat zich ongeveer in juni 2019 situeert, schreef u hem in bij een kleuterschool in de buurt. Dr. (...) had u in die periode nogmaals opgebeld met de vraag om zijn zoon te zien. U ging samen met hem uw zoon ophalen van de kleuterschool, zodat ze even tijd konden spenderen met elkaar. E. (...) had hier echter lucht van gekregen en trachtte uw zoon de volgende dag te ontvoeren. De schooldirectrice was op de hoogte van uw geschiedenis met E. (...) en verwittigde u meteen, waarna u naar school snelde en een klacht indiende bij de politie. Op het moment dat u bij de politie zat, kwam Dr. (...) het kantoor binnen en stelde zowel hij, als de politie voor, om het probleem onderling op te lossen. U kon het allemaal niet meer aan en kwam tot de vaststelling dat alles wat u deed, niets teweeg bracht. Via een kennis vernam u vervolgens dat er geen enkele aangifte officieel geregistreerd stond. U had geen kracht meer en zag in dat al uw inspanningen zinloos waren. Sindsdien dacht u er aan om het land te verlaten, uw zoon in veiligheid te brengen en naar het buitenland te vertrekken. In 2020, net voor corona uitbrak, reisde u naar Italië. U verbleef er een maand met de bedoeling om er te gaan werken. Dit was echter niet hetgeen u voor ogen had, waardoor u, mede door de uitbraak van corona, besloot om terug te keren naar Albanië. Twee weken voor uw vertrek werd u een laatste keer bedreigd door de personen die door E. (...) werden gestuurd. Op 5 april 2021 verliet u Albanië. U reisde met het vliegtuig naar België met de bedoeling om een werkvergunning te verkrijgen. Deze procedure was peperduur, waarna u via vrienden en uw advocate het advies kreeg om internationale bescherming aan te vragen. Op 1 september 2021 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 of 24 december 2021 reisde uw zoon D. C. (...) (OV (...)) u achterna. Hij werd begeleid door zijn tante, de zus van Dr. (...). Op 6 januari 2022 diende u in hoofde van D. (...) een eigen verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Albanië vreest u voor de veiligheid van uw zoon D. (...). U vreest dat zijn leven in gevaar is omdat E. (...) het op hem gemunt heeft en hem als de schuldige ziet van haar relatiebreuk met Dr. (...).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart (d.d. 06/02/2019), uw diploma als kapster (d.d. 20/09/2007) en een inschrijvingsbewijs van uw salon (d.d. 09/11/2011). Vervolgens legt u ook nog kopieën neer van de volgende documenten: uw boardingpass van Wenen naar Brussel, de aangifte van uw verloren spullen bij de Belgische politie (d.d. 25/11/2021), een foto van E. (...) met een minister en twee foto's van u en Dr. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij het KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U heeft in het kader van uw verzoek om internationale bescherming immers geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Albanië hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht of getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van internationale bescherming. Ofschoon u sinds augustus 2016 veelvuldig problemen heeft gekend met E. (...), en deze problemen er u uiteindelijk toe aangezet hebben om het land te verlaten, blijkt dat u net voor de uitbraak van Covid een maand naar Italië trok (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 22/02/2022, CGVS 1, p. 10, p. 14, p. 15). U ging naar Italië om er te werken, nadat u reeds geruime tijd het idee had om naar het buitenland te trekken om uw problemen te vermijden (CGVS 1, p. 10, p. 14). In Italië heeft u echter geen verzoek om internationale bescherming ingediend. U vergoelijkt uw nalatende houding door te stellen dat Italië zich te dicht bij Albanië bevindt, men in Albanië informatie zou kunnen verkrijgen over u, alsook wou u zo ver mogelijk verwijderd zijn van de vrouw van Dr. (...) (CGVS 1, p. 10). Dit is echter geen rechtvaardiging voor uw nalaten. Verwacht kan immers worden dat u zo snel mogelijk een verzoek indient na aankomst in een Europese lidstaat. Het land waar u dat doet is immers ondergeschikt. Er kan dan ook niet worden gevolgd dat u naliet een verzoek in Italië in te dienen omdat de vrouw van Dr. (...) u daar zou vinden (CGVS 1, p. 10). Er dient hieraan nog te worden toegevoegd dat u vervolgens vrijwillig bent teruggekeerd naar Albanië (CGVS 1, p. 10). Dit is dan ook opmerkelijk, daar de problemen met E. (...) reeds sinds eind 2016 aansleepten en u gebukt ging onder deze problemen (CGVS 1, p. 15). Uit uw verklaringen en de beschikbare informatie in uw dossier blijkt verder nog dat u reeds op 5 april 2021 in België aankwam en pas op 1 september 2021 uw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS 1, p. 9; bijlage 26). U stelt immers dat uw oorspronkelijk doel bij aankomst in België het verkrijgen van een werkvergunning was (CGVS 1, p. 9). U stelt niet op de hoogte te zijn geweest van de optie internationale bescherming, dit niet als uw keuze of uitweg te hebben gezien en dit uiteindelijk via vrienden vernomen te hebben (CGVS 1, p. 9). Gevraagd of u dan reeds eerder pogingen trachtte te ondernemen om uw verblijf te legaliseren, verwijst u naar de procedure via uw advocate om een werkcontract op te stellen (CGVS 1, p. 9). U heeft deze procedure echter stopgezet omdat deze peperduur was en u toen de mogelijkheid had om uw asielprocedure op te starten (CGVS 1, p. 10). U heeft echter geen andere pogingen ondernomen om uw verblijf in België te legaliseren (CGVS 1, p. 10). Uw passieve houding aangaande het legaliseren van uw verblijf, alsook het feit dat u een maand naar Italië trok begin 2020, en vervolgens na aankomst in België vijf maanden wachtte om een verzoek in te dienen, kan dan ook allermint in overeenstemming gebracht worden met het hebben van een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u geen soelaas kan bieden over E. (...) en de personen die E. (...) in haar naam naar u stuurde om u te bedreigen, hetgeen de nodige vragen doet oproepen en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten op de helling plaatst. Allereerst is het frappant dat u aanvankelijk niet weet wie die personen waren (CGVS 1, p. 16). U vernam van de vader van Dr. (...) dat het om familieleden zou gaan, maar wie zij dan waren, weet u immers niet te vertellen (CGVS 1, p. 16). Ook tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geeft u te kennen

niet te weten wie deze mannen waren die u meermaals bedreigden, noch weet u of het haar vader of broer of dergelijke waren (vragenlijst CGVS, d.d. 23/09/2021, vraag 3.5). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaat u lijnrecht tegen deze verklaringen in wanneer u verklaart dat het om de vader en twee neven van E. (...) zou gaan (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 19/04/2022, CGVS 2, p. 5, p. 6). Hun namen of hun onderlinge relatie kan u echter niet duiden (CGVS 2, p. 5, p. 6). Gevraagd of u informatie over hen trachtte te achterhalen, repliceert u meteen geweten te hebben dat het om de vader van E. (...) zou gaan op basis van een conversatie tussen deze personen (CGVS 2, p. 5). U baseert zich hiervoor immers op het feit dat de overige twee personen de andere man als 'oom' aanriepen, waardoor u concludeert dat het dan om de vader van E. (...) zou moeten gaan daar ze ook haar naam vermeld hebben (CGVS 2, p. 6). U concretiseert echter op geen enkele manier hun familiebanden, waardoor het nog maar de vraag is of die personen die haar begeleidden daadwerkelijk haar familie waren. Bovendien heeft u niet proberen achterhalen wie die neven dan waren, evenmin heeft u bij Dr. (...) informatie trachtten in te winnen (CGVS 2, p. 6). Verder weet u niet of E. (...) broers of zussen had (CGVS 2, p. 6). Het is opmerkelijk dat u geen soelaas kan bieden over deze personen, daar u verklaart dat deze personen meer kwamen dan E. (...), ze meermaals naar het huis van uw moeder zijn geweest en ze u tot een tweetal weken voor uw vertrek hebben benaderd (CGVS 1, p. 16). Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u niet alleen tegenstrijdige verklaringen aflegt over de personen die E. (...) naar u toe stuurde maar ook onvoldoende kennis over hen hebt, noch heeft u hun familiebanden aannemelijk gemaakt, waardoor de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen danig op de helling komt te staan.

Daar waar u verwijst naar de connecties van E. (...) om aan te tonen dat u machteloos stond en uw verschillende klachten verdwenen leken te zijn, dient te worden geconcludeerd dat u deze connecties niet aannemelijk kan maken. U verklaart dat E. (...) werkzaam was op het ministerie van Volksgezondheid of het ministerie van Onderwijs (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 5). Hoewel niet wordt getwijfeld aan haar werkzaamheden, zoals ook de beschikbare informatie aantoont, heeft u niet aangetoond dat E. (...) een hoge positie zou bekleden. U stelt immers dat ze net onder de minister werkte, maar het zou niet gaan om een plaatsvervangende positie of als viceminister (CGVS 2, p. 5). Uit nazicht blijkt echter dat E. C. (...) hoofd was van een sectie. U kan echter niet duiden welke functie E. (...) bekleedde. Nochtans had u hierover informatie opgezocht (CGVS 2, p. 7). U gevraagd naar de informatie die u dan over E. (...) zou hebben verkregen, stelt u – uitgezonderd haar werkplaats – geen verdere informatie te hebben verkregen, en verwijst u naar een foto om af te leiden dat ze hooggeplaatst was (CGVS 2, p. 7). Dat u zich dit niet meer zou kunnen herinneren, daar E. (...) de kern van uw vrees uitmaakt, is dan ook opmerkelijk (CGVS 2, p. 7). Overigens kan u haar connecties geenszins aannemelijk maken. Daar waar u verklaart dat E. (...) meerdere kennissen heeft en u hiervoor verwijst naar onder andere naar haar job (CGVS 2, p. 6), dient te worden aangestipt dat u deze connecties op geen enkele manier kan concretiseren. U concreet gevraagd naar de kennissen van E. (...), ontwijkt u de vraag aanvankelijk en verwijst u naar de personen die ze op u afstuurde om u te bedreigen. U nogmaals gevraagd naar haar concrete connecties, stelt u het niet te weten en voegt u er aan toe dat uw aangiftes niets opleverden en Dr. (...) aan de telefoon zei dat u geen macht had om E. (...) iets aan te doen (CGVS 2, p. 6). U blijft aldus vrij vaag en oppervlakkig wanneer u gevraagd wordt naar haar specifieke connecties. Hoewel Dr. (...) te kennen gaf dat E. (...) bepaalde connecties had, heeft hij u hierover niet concreet ingelicht, noch heeft u hem dit gevraagd (CGVS 2, p. 7). Dit is niet ernstig. Verwacht mag worden dat u op zijn minst tracht te achterhalen welke connecties E. (...) al dan niet zou hebben, ten einde het risico voor uzelf en uw kind te kunnen inschatten. Verder haalt u eveneens aan dat E. (...) de ombudsman zou kennen. Om uw bewering te staven, stelt u een foto op Facebook te hebben gezien van E. (...) met de ombudsman. U kan echter niet duiden hoe ze elkaar kennen en stelt louter dat ze bevriend zijn (CGVS 2, p. 6). De foto die u op Facebook heeft gezien, vindt u echter niet meer terug. U legt daarentegen een foto van E. (...) met de minister van Volksgezondheid neer. Wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud naar de naam van deze minister wordt gevraagd, heeft u de foto nodig om haar naam te kunnen zeggen. Verder wijst u de verkeerde persoon aan wanneer u gevraagd wordt wie de minister is (CGVS 2, p. 7). Uit de beschikbare informatie blijkt de minister immers de rechtse persoon op de foto te zijn, en niet de linkse zoals u beweert (CGVS 2, p. 7). Los van deze foto's kan u geen andere connecties benoemen (CGVS 2, p. 7). Dat u amper de connecties van E. (...) kan concretiseren, doet dan ook de nodige vragen oproepen, en ondermijnt de door u aangehaalde bewering dat E. (...) via deze connecties uw klachten zou trachten te doen verdwijnen. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden gesteld dat u deze connecties geenszins aannemelijk wist te maken.

Overigens bent u niet eenduidig aangaande de verschillende incidenten met betrekking tot het conflict met E. (...), wat de waarachtigheid van uw vermeende vrees verder ondergraaft. Zo verklaart u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud enerzijds dat E. (...) u drie keer persoonlijk benaderd heeft om even later tijdens datzelfde onderhoud te stellen dat E. (...) er ook bij was toen haar vader en die twee

mannen u een week later bij het huis van uw moeder hebben benaderd, waardoor het om vier rechtstreekse confrontaties zou gaan (CGVS 2, p. 8, p. 9). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had u echter verklaard dat het om zes of zeven keer zou gaan dat E. (...) u in persoon benaderd zou hebben (CGVS 1, p. 15). Dat u niet kan duiden hoe vaak u daadwerkelijk door E. (...) bent benaderd, is frappant. Verwacht kan worden dat u hieromtrent coherent bent, daar E. (...) de kern van uw vrees uitmaakt. Verder dient te worden aangestipt dat u vrij vaag en niet duidelijk bent wanneer u gevraagd wordt om de verschillende gebeurtenissen in de tijd te situeren. Zo verklaart u zes maanden bij uw oom te hebben verbleven en nadien terug bij uw moeder te zijn ingetrokken (CGVS 1, p. 5, p. 6. CGVS 2, p. 13). Daar de problemen met E. (...) aanvingen in augustus 2016 en u kort daarop bij uw oom introk, kan worden aangenomen dat u rond februari 2017 terug naar uw moeder ging. Vervolgens verklaart u een ongeval te hebben gehad met uw wagen waarbij de neven van E. (...) betrokken waren, hetgeen u een jaar na het eerste incident in augustus 2016 situeert en zich voordeed toen u al terug bij uw moeder inwoonde (CGVS 2, p. 13). Hierop volgend zou E. (...) u dan benaderd hebben in uw kapsalon (CGVS 2, p. 13). Dit alles rijmt echter niet met uw verklaringen dat u uw kapsalon eind 2016 zou hebben verkocht naar aanleiding van de vele bedreigingen (CGVS 1, p. 6). Dit zou immers betekenen dat u uw kapsalon verkocht heeft voordat E. (...) naar uw zaak kwam om u te bedreigen. U in het tweede persoonlijk onderhoud wederom gevraagd naar het moment waarop u uw zaak verkocht heeft, stelt u dan weer dat dit ongeveer een jaar na de start van het conflict moet zijn geweest (CGVS 2, p. 15). Wanneer u gevraagd wordt of u hiermee dan augustus 2017 bedoelt, repliceert u dat het zich vroeger voordeed en dat het nog niet heel warm was, zonder dit verder te kunnen concretiseren (CGVS 2, p. 15). Tot slot verwijst u naar de boekhoudgegevens om aan te kunnen tonen wanneer u uw zaak sloot (CGVS 2, p. 15). Wanneer u deze documenten aan het CGVS overmaakt, blijkt dit immers een document te beslaan die u reeds eerder had neergelegd en waarvan u had verklaard dat het een inschrijvingsbewijs van uw salon was (verklaring DVZ, d.d. 23/09/2021, p. 10). Er staat daarenboven enkel 9 november 2011 als datum vermeldt, waardoor u allerminst met dit document heeft aangetoond wanneer en of u uw salon daadwerkelijk heeft gesloten. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat u het incident waarbij u aangereden werd met de wagen door de twee neven van E. (...), volledig onvermeld laat wanneer u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud de kans geboden werd om uitgebreid uw asieltrelaas te doen (CGVS 1, p. 10 – 14). Dat u enerzijds niet consistent bent in de door u geschetste vervolgingsfeiten, deze evenmin consistent in de tijd kan weergeven en anderzijds incidenten aanhaalt die u nooit eerder vermeldde, plaatst de nodige kanttekeningen bij de geloofwaardigheid van uw asieltrelaas. Verwacht kan immers worden dat u een duidelijk zicht biedt op de incidenten die u te beurt vielen, hetgeen waartoe u in gebreke blijft.

Vervolgens dient hierbij nog te worden aangestipt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt om de door u beweerde problemen met E. (...) te staven. Ondanks dat u verschillende aangiftes heeft ingediend, kan u deze documenten niet neerleggen, noch slaagde u er in de dreigberichten die E. (...) naar u of uw moeder stuurde, neer te leggen. U stelt immers dat u ondanks uw verschillende aangiftes hier nooit enig bewijs van heeft ontvangen (CGVS 1, p. 8). Nochtans werd alles genoteerd door de wijkagent of de politie, en werden deze verklaringen ook ondertekend door de politie (CGVS 1, p. 8, p. 12), waardoor het vreemd is dat u dit op geen enkele manier kan aantonen. U voegt er nog aan toe dat u deze aangiftes vanuit België had willen aanvragen, maar dat u niet weet of dit een mogelijkheid is (CGVS 1, p. 8). U heeft dit weliswaar gevraagd aan uw advocate, maar u heeft echter geen duidelijk antwoord gekregen (CGVS 1, p. 17), waardoor u over geen documenten beschikt om uw aangiftes te staven. Het is echter frappant dat u deze aangiftes zou willen opvragen vanuit België, terwijl u tijdens uw persoonlijke onderhoud te kennen heeft gegeven dat deze aangiftes niet meer bestaan (CGVS 2, p. 17), waardoor het nog maar de vraag is hoe u deze zou willen of kunnen opvragen. Vervolgens kan u evenmin de dreigberichten van E. (...) aantonen. Hoewel E. (...) u meermaals sms'en stuurde en u deze berichten ook heeft neergelegd toen u aangifte ging doen bij de politie, kan u geen van deze sms'en neerleggen (CGVS 2, p. 17). U kan deze berichten niet meer opsporen omdat u die gsm niet meer heeft (CGVS 2, p. 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst u weliswaar naar de berichten die naar uw moeder werden gestuurd, en dat zij mogelijk nog enkele berichten zou kunnen terugvinden, maar tot op heden heeft het CGVS echter geen enkel begin van bewijs van dergelijke berichten ontvangen (CGVS 2, p. 18). Daar waar u tenslotte meermaals stelt bepaalde zaken niet te kunnen herinneren en u hiervoor naar uw geheugen verwijst, om te rechtvaardigen waarom u de precieze feiten niet meer kan herinneren (CGVS 2, p. 3, p. 4, p. 10, p. 15), dient te worden aangestipt dat u uw geheugenproblemen op geen enkele manier tracht aan te tonen. Dat uw gebrekkige verklaringen te wijten zouden zijn aan dergelijke problemen, kan dan ook niet worden gevolgd. Dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt om uw problemen te staven, plaatst de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten verder op de helling. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een conflict te hebben met E. (...), nadat zij ontdekte dat u een relatie en een kind had met haar partner Dr. (...).

Zelfs indien er aan de aangehaalde vete geloof zou kunnen worden gehecht, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of, bij eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, waar u geen problemen mee hebt gekend (CGVS 1, p. 8), en er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat in uw geval niet gebeurde.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw these dat u geen aanspraak zou kunnen maken op nationale bescherming omwille van de connecties van E. (...), die er voor gezorgd hebben dat uw aangiftes niet geregistreerd werden. Zo is het weinig plausibel dat E. (...), die bij het ministerie van Volksgezondheid werkte en aldus niets te maken heeft met politiezaken of aangiftes an sich, steeds toegang tot uw aangiftes zou hebben gehad (CGVS 1, p. 7, p. 8). Gevraagd naar hoe E. (...) steeds op hoogte werd gesteld van het feit dat u een aangifte had ingediend, stelt u dat Dr. (...) haar moet hebben ingelicht (CGVS 1, p. 16). In het tweede persoonlijk onderhoud verwijst u dan weer naar de persoon die u verhoorde die haar zou hebben ingelicht (CGVS 2, p. 12). U gevraagd waarom die persoon dit dan verteld zou hebben, verwijst u naar de heersende vriendjespolitiek en de algemene situatie in Albanië zonder dit verder te concretiseren (CGVS 2, p. 12). U er op gewezen dat E. (...) als werkracht bij het ministerie van Volksgezondheid niets te maken heeft met de politie, repliceert u dat Dr. (...) haar mogelijk opbelde, maar dat het er niet toe doet, om wederom naar de algemene situatie in Albanië te refereren (CGVS 2, p. 12). Dat Dr. (...) haar zou hebben ingelicht is vreemd in het licht van uw verklaringen dat hij er alles aan wou doen om jullie te beschermen en hij u nooit bedreigd zou hebben (CGVS 1, p. 8, p. 13). Overigens heeft u de connecties van Dr. (...) en E. (...) niet aannemelijk gemaakt, waardoor ook weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat zij verantwoordelijk zouden zijn geweest voor het feit dat uw klachten niet geregistreerd stonden, verwijderd waren of afgesloten werden (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 4, p. 6, p. 11, p. 17).

Dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat u verscheidene klachten afgesloten zouden zijn geweest, blijkt verder nog uit het gegeven dat u amper details kan verschaffen over de connecties van uw oom die naar deze klachten trachtte te informeren. Aangaande de eerste klacht kwam uw oom via zijn connecties te weten dat uw klacht niet verwerkt bleek te zijn (CGVS 2, p. 11). U kan echter niet concretiseren wie deze connecties zijn en stelt louter dat het om een vriend van een vriend ging (CGVS 2, p. 11). Hoewel u bij de tweede klacht refereert naar een bevriende politieagent van uw oom om uw beweringen kracht bij te zetten, kan u geen soelaas bieden over de naam van deze persoon, noch wat zijn functie was of hoe uw oom hem kende (CGVS 2, p. 14). Daar waar die bevriende politieagent verteld zou hebben dat uw klacht meteen doorspeeld werd aan E. (...) en dat met geld alles afgesloten wordt, dient te worden aangestipt dat u dit op geen enkele manier concreet weet te maken (CGVS 2, p. 15). Nimmer heeft u zelf iets dergelijks ervaren en baseert u zich louter op vrij algemene verhalen die u in uw kapsalon gehoord zou hebben, zonder hier verdere details over te kunnen weergeven, waardoor kan worden besloten dat het feit dat een klacht afgesloten wordt met geld een blote bewering is van uwentwege die u geenszins hard kan maken (CGVS 2, p. 15).

Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Daar waar u stelt dat er niets is gebeurd na uw aangifte, en u nimmer informatie kreeg van de politie (CGVS 1, p. 16), dient te worden opgemerkt dat de politie wel degelijk inspanningen heeft geleverd. Zo blijkt op basis van uw verklaringen dat de politie bij een aangifte of een telefoontje van u steeds de moeite deed om naar uw kapsalon of u thuis te komen (CGVS 1, p. 12, p. 13). U stelt dat ze uw aanklacht noteerden en dat ze u vervolgens zouden uitnodigen om alles gedetailleerd te bespreken (CGVS 1, p. 12, p. 16). Bij de eerste aangifte ging u naar het politiekantoor waarna men u meedeelde

dat de procedure in gang zou worden gezet. Hoewel u geen kopie meekreeg van deze aangifte, stelt u ook niet meer te weten of u er zelf om gevraagd heeft (CGVS 2, p. 11). Dit is niet ernstig, daar kan worden verwacht dat u zich hieromtrent zou informeren. Overigens blijkt dat u geen aangifte deed nadat u werd aangereden door de twee neven van E. (...) (CGVS 2, p. 13). U vergoelijkt uw nalatende houding door te zeggen dat u op dat moment al voldoende aangiftes had ingediend en dat het niets zou uitmaken (CGVS 2, p. 13). Dit kan echter niet worden weerhouden, daar dit incident zich situeerde voordat u een tweede klacht neerlegde nadat E. (...) u in uw kapsalon bedreigde (CGVS 2, p. 12). Voorts blijkt dat u ook voor het incident met E. (...) die u bedreigde in uw kapsalon geen officiële klacht heeft neergelegd (CGVS 2, p. 14). Hoewel de agenten ter plaatse zijn gekomen, u vriendelijk benaderd hebben, vroegen of ze u moesten begeleiden naar huis en uiteindelijk stelden dat u naar uw eigen politieregio moest gaan om alles in gang te zetten, heeft u dit niet gedaan (CGVS 2, p. 14). Dit is niet ernstig. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen je belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken, te voorkomen. Indien je de autoriteiten niet officieel vraagt op te treden, kan je logischerwijs niet verwachten dat zij dit zullen doen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tot slot blijkt dat u na het incident op de kleuterschool midden 2019 geen aangifte meer heeft gedaan (CGVS 1, p. 16). U stelt immers dat u niet meer durfde omdat het steeds erger werd (CGVS 1, p. 16). Dit kan niet worden weerhouden, daar u nog twee jaar in Albanië verbleef en nog regelmatig telefonische bedreigingen ontving van E. (...). Verwacht kan dan ook worden dat u redelijke inspanningen levert om bescherming te verkrijgen in Albanië. Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt de in Albanië aanwezige autoriteiten te hebben uitgeput om bescherming te verkrijgen.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops"(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de

minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. U bent het feit dat uw aangiftes uit het systeem zouden zijn verdwenen immers nooit gaan aanklagen (CGVS 1, p. 16). U stelt nergens anders te kunnen gaan in Albanië, noch heeft u in Albanië ooit een advocaat geraadpleegd (CGVS 1, p. 16, p. 17). Dit is opmerkelijk daar u verklaart veel klanten te hebben gehad die in een advocatenkantoor werkzaam waren (CGVS 2, p. 15). U gevraagd of u ooit naar de ombudsman bent gestapt, stelt u dat de ombudsman bevriend is met E. (...) en verwijst hiervoor naar een foto van hen samen (CGVS 1, p. 17). Zoals reeds eerder gesteld heeft u de connecties van E. (...) niet aannemelijk gemaakt, noch slaagde u er in om deze foto van E. (...) met de ombudsman te verkrijgen (CGVS 2, p. 7). Daar waar u verklaarde dat de ombudspersoon een man betreft (CGVS 2, p. 7), blijkt op basis van de beschikbare informatie dat de huidige ombudspersoon een vrouw is, met name Erinda Ballanca. Zij werd op 22 mei 2017 verkozen voor een mandaat van vijf jaar. De vorige ombudspersoon was een man, genaamd Ermir Kapedani, die deze positie bekleedde tot 2017, waarna mevrouw Ballanca de fakkel overnam. Noch daar gelaten of E. (...) al dan niet bevriend was met de mannelijke ombudspersoon, deze blijkt niet meer in die positie gezeten te hebben na mei 2017, waardoor de vriendschap van E. (...) met Ermir u niet zou kunnen verhinderen om het probleem met de aangiftes bij de huidige ombudspersoon aan te kaarten, waardoor kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt de nodige in Albanië aanwezige autoriteiten te hebben uitgeput.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart bevestigt uw identiteit en nationaliteit, hetgeen niet ter discussie staat. Het document om aan te tonen dat u een aangifte heeft gedaan van het verlies van uw paspoort, toont aan dat verschillende spullen werden gestolen, doch uw paspoort staat niet uitdrukkelijk vermeld bij de gestolen spullen (CGVS 1, p. 9). Hoe dan ook, uw paspoort bevestigt uw nationaliteit en staat eveneens niet ter discussie. Uw boardingpass bevestigt uw reisweg naar en uw aankomst in België, maar doet niets ter zake aan uw asielmotieven. Uw diploma als kapster en het inschrijvingsbewijs van uw salon bevestigen uw werkzaamheden als kapster of schoonheidsspecialiste, hetgeen eveneens niet wordt betwist. Dat u echter uw kapsalon heeft moeten verkopen door toedoen van de bedreigingen van E. (...) heeft u niet aangetoond. U kan immers geen documenten neerleggen om de verkoop van uw kapsalon te staven. U verwijst hiervoor naar een recente wetwijziging, waardoor u deze documenten in het verleden niet diende te bewaren en deze aldus niet meer heeft (CGVS 1, p. 8). Het is dan ook merkwaardig dat u deze documenten niet bewaard zou hebben, daar u door toedoen van E. (...) uw kapsalon verkocht heeft, en deze problemen en bedreigingen u er uiteindelijk toe aangezet hebben het land te verlaten. Daar waar u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verwijst naar uw boekhoudingsgegevens om aan te tonen wanneer u uw zaak verkocht heeft, dient te worden aangestipt dat u andermaal uw inschrijvingsbewijs neerlegt (CGVS 2, p. 15). Zoals reeds eerder gesteld toont dit document geenszins aan wanneer u uw zaak heeft verkocht. De foto op de Facebookpagina van E. C. (...) blijkt om een gedeeld bericht van de minister van gezondheid Ogerta Manastirliu te gaan. Dat E. (...) werkzaam was voor het ministerie van volksgezondheid, wordt gevolgd. De foto zegt echter niets over uw asielmotieven, noch toont u aan wie de verschillende personen op de foto zijn. Evenmin toont deze foto aan dat E. (...) over de contacten beschikt om uw aanspraken op nationale bescherming te verhinderen. De foto's van u en Dr. (...) tonen enkel aan dat u een relatie had met Dr. (...), maar zeggen niets over uw asielmotieven. Aan dergelijke foto's kan enkel bewijswaarde worden toegekend indien het geloofwaardige verklaringen betreft, hetgeen bij u niet het geval is.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw zoon C. D. (...) (OV (...)) eveneens wordt overgegaan tot een beslissing kennelijk ongegrond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de zoon van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 57/6 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/4, 57/1, 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen louter melding maken van artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of aanduiding hoe deze het voormelde artikel zouden hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen voormeld artikel zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2022 waarbij hun verzoek om

internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*.

De Raad duidt erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.5. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift lijken voor te houden dat het overschrijden van de beslissingstermijn van 15 werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat verwerende partij geen dergelijke beslissingen ‘verzoek kennelijk ongegrond’ kon nemen, duidt de Raad op wat volgt.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen”*.

Verzoekende partijen leiden uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat zij van een veilig land afkomstig zijn, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden. Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de

bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen laten uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielpprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116)*.

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen.

2.2.6. De Raad wijst er verder op dat *in casu* in de bestreden beslissingen omstandig wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden asielmotieven. In het bijzonder wordt erop gewezen dat (i) de houding van eerste verzoekende partij niet in overeenstemming kan worden gebracht of getuigt van het hebben van een nood aan internationale bescherming, nu zij, ofschoon zij sinds augustus 2016 veelvuldig problemen heeft gekend met E., en deze problemen er haar uiteindelijk toe aangezet hebben om het land te verlaten, net voor de uitbraak van Covid een maand naar Italië trok, er echter geen verzoek om internationale bescherming indiende en vervolgens vrijwillig terugkeerde naar Albanië, en daarnaast moet worden vastgesteld dat zij reeds op 5 april 2021 in België aankwam en pas op 1 september 2021 haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend; (ii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de personen die E. naar haar toe stuurde maar ook onvoldoende kennis heeft over hen, noch hun familiebanden aannemelijk heeft gemaakt; (iii) waar zij verwijst naar de connecties van E. om aan te tonen dat zij machteloos stond en haar verschillende klachten verdwenen leken te zijn, zij deze connecties niet aannemelijk kan maken; (iv) zij niet eenduidig is aangaande de verschillende incidenten met betrekking tot het conflict met E. en zij vrij vaag en niet duidelijk is wanneer haar gevraagd wordt om de verschillende gebeurtenissen in de tijd te situeren; en (v) zij geen enkel begin van bewijs neerlegt om de door haar beweerde problemen met E. te staven, terwijl uit haar verklaringen nochtans blijkt dat zij verschillende aangiftes heeft ingediend en dreigberichten van E. heeft ontvangen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen overtuigende argumenten bijbrengen die van aard zijn bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Vooreerst biedt de loutere herhaling dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte was van de procedure tot internationale bescherming en daarom in eerste instantie een werkvergunning trachtte te bekomen en niet onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming indiende geen soelaas.

Immers wordt er in dit verband in de bestreden beslissingen op gewezen dat eerste verzoekende partij, die reeds op 5 april 2021 in België aankwam en pas op 1 september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende, naast de procedure via haar advocate om een werkcontract op te stellen, dewelke zij stopzette omdat deze peperduur was en zij toen de mogelijkheid had om haar asielpcedure op te starten, geen andere pogingen ondernomen heeft om haar verblijf in België te legaliseren. Door verwerende partij wordt terecht gemotiveerd dat dergelijke passieve houding aangaande het legaliseren van haar verblijf haaks staat op een nood aan internationale bescherming.

Overigens, in het licht van haar contacten met een advocaat teneinde een werkvergunning te verkrijgen, is het weinig aannemelijk dat zij pas na vijf maanden verblijf in België op de hoogte zou zijn gekomen van de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient.

Bovendien wijst de Raad er in dit verband nog op dat in de bestreden beslissingen tevens opgemerkt wordt dat eerste verzoekende partij begin 2020 een maand naar Italië ging om er te werken, nadat zij reeds geruime tijd het idee zou hebben gehad om naar het buitenland te trekken om haar problemen te vermijden, doch er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hiermee geconfronteerd, maakte eerste verzoekende partij echter geen enkel gewag van het feit dat zij niet op de hoogte was van de procedure tot internationale bescherming. Zij stelde slechts dat zij er geen verzoek indiende omdat Italië zich te dicht bij Albanië bevindt, men in Albanië informatie zou kunnen verkrijgen over haar, alsook dat zij zo ver mogelijk verwijderd wou zijn van de vrouw van D. (notities CGVS d.d. 22/02/2022, p. 10). In de bestreden beslissingen wordt hieromtrent echter met recht gemotiveerd dat dit haar nalaten niet rechtvaardigt, nu immers verwacht kan worden dat zij zo snel mogelijk een verzoek indient na aankomst in een Europese lidstaat en dat het land waar zij dat doet ondergeschikt is. Verzoekende partijen komen dan ook allerminst overtuigend over waar zij stellen dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte was van de procedure tot internationale bescherming. Bovendien, zoals ook opgemerkt in de bestreden beslissingen, keerde eerste verzoekende partij na haar verblijf van een maand in Italië begin 2020 nog vrijwillig terug naar Albanië.

De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat de passieve houding van eerste verzoekende partij aangaande het legaliseren van haar verblijf, alsook het feit dat zij een maand naar Italië trok begin 2020, en vervolgens na aankomst in België vijf maanden wachtte om een verzoek in te dienen, allerminst in overeenstemming gebracht kan worden met een nood aan internationale bescherming.

2.2.8.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij geen soelaas kan bieden over E. en de personen die E. in haar naam naar haar stuurde om haar te bedreigen, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij kon aangeven dat het de vader van E. was en tevens twee neven van E. Dat zij niet alle vragen kon beantwoorden over de vader en de twee neven van E. kan haar niet kwalijk worden genomen nu zij enkel de informatie kan geven waarover zij beschikt, aldus verzoekende partijen.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen met bovenstaand verweer vooreerst voorbijgaan aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij in eerste instantie niet kon aangeven wie de personen waren die E. stuurde om haar te bedreigen en pas tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plots wist te stellen dat het om de vader en twee neven van E. ging. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande het volgende vastgesteld: *“Allereerst is het frappant dat u aanvankelijk niet weet wie die personen waren (CGVS 1, p. 16). U vernam van de vader van Dr. (...) dat het om familieleden zou gaan, maar wie zij dan waren, weet u immers niet te vertellen (CGVS 1, p. 16). Ook tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geeft u te kennen niet te weten wie deze mannen waren die u meermaals bedreigden, noch weet u of het haar vader of broer of dergelijke waren (vragenlijst CGVS, d.d. 23/09/2021, vraag 3.5). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaat u lijnrecht tegen deze verklaringen in wanneer u verklaart dat het om de vader en twee neven van E. (...) zou gaan (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 19/04/2022, CGVS 2, p. 5, p. 6).”* Met de loutere opmerking dat eerste verzoekende partij kon aangeven dat het de vader en twee neven van E. betrof, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan voormelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen desbetreffend.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen tevens vastgesteld dat eerste verzoekende partij vervolgens zeer weinig kan vertellen over deze personen en waarop zij zich baseert dat zij de vader en twee neven van E. zijn: *“Hun namen of hun onderlinge relatie kan u echter niet duiden (CGVS 2, p. 5, p. 6). Gevraagd of u informatie over hen trachtte te achterhalen, repliceert u meteen geweten te hebben dat het om de vader van E. (...) zou gaan op basis van een conversatie tussen deze personen (CGVS 2, p. 5). U baseert zich hiervoor immers op het feit dat de overige twee personen de andere man als ‘oom’ aanriepen, waardoor u concludeert dat het dan om de vader van E. (...) zou moeten gaan daar ze ook haar naam vermeld hebben (CGVS 2, p. 6). U concretiseert echter op geen enkele manier hun familiebanden, waardoor het nog maar de vraag is of die personen die haar begeleidden daadwerkelijk haar familie waren. Bovendien heeft u niet proberen achterhalen wie die neven dan waren, evenmin heeft u bij Dr. (...) informatie trachtten in te winnen (CGVS 2, p. 6). Verder weet u niet of E. (...) broers of zussen had (CGVS 2, p. 6). Het is opmerkelijk dat u geen soelaas kan bieden over deze personen, daar u verklaart dat deze personen meer kwamen dan E. (...), ze meermaals naar het huis van uw moeder zijn geweest en ze u tot een tweetal weken voor uw vertrek hebben benaderd (CGVS 1, p. 16).”*

Het louter betoog dat het eerste verzoekende partij niet kwalijk genomen kan worden dat zij niet alle vragen kon beantwoorden over deze personen nu zij enkel de informatie kan geven waarover zij beschikt, biedt allerminst soelaas gelet op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij evenmin getracht heeft zich desbetreffend verder te informeren.

Door verwerende partij wordt dan ook terecht als volgt geconcludeerd: *“Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u niet alleen tegenstrijdige verklaringen aflegt over de personen die E. (...) naar u toe stuurde maar ook onvoldoende kennis over hen hebt, noch heeft u hun familiebanden aannemelijk gemaakt, waardoor de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen danig op de helling komt te staan.”*

2.2.9.1. Verder duiden verzoekende partijen opnieuw op de connecties van E. en benadrukken zij dat eerste verzoekende partij een foto bijbracht waarop E. staat met de minister van volksgezondheid. Zulks wordt door verwerende partij niet betwist, waardoor de connecties van E. niet ontkend kunnen worden. Dat eerste verzoekende partij de naam van deze minister niet meer kende en niet de correcte persoon kon aanduiden, hetgeen haar niet verweten kan worden gezien zij geen politiek geëngageerde persoon is, doet geen enkele afbreuk aan de connecties die E. wel degelijk heeft.

2.2.9.2. De Raad onderstreept evenwel dat indien eerste verzoekende partij werkelijk vreest dat E. via haar connecties haar klachten zou trachten te doen verdwijnen, redelijkerwijs van haar verwacht mag worden dat zij deze connecties zou kunnen concretiseren. In de bestreden beslissingen wordt evenwel omstandig en met recht vastgesteld dat zij hierin allerminst slaagt: *“Daar waar u verwijst naar de connecties van E. (...) om aan te tonen dat u machteloos stond en uw verschillende klachten verdwenen leken te zijn, dient te worden geconcludeerd dat u deze connecties niet aannemelijk kan maken. U verklaart dat E. (...) werkzaam was op het ministerie van Volksgezondheid of het ministerie van Onderwijs (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 5). Hoewel niet wordt getwijfeld aan haar werkzaamheden, zoals ook de beschikbare informatie aantoont, heeft u niet aangetoond dat E. (...) een hoge positie zou bekleden. U stelt immers dat ze net onder de minister werkte, maar het zou niet gaan om een plaatsvervangende positie of als viceminister (CGVS 2, p. 5). Uit nazicht blijkt echter dat E. C. (...) hoofd was van een sectie. U kan echter niet duiden welke functie E. (...) bekleedde. Nochtans had u hierover informatie opgezocht (CGVS 2, p. 7). U gevraagd naar de informatie die u dan over E. (...) zou hebben verkregen, stelt u – uitgezonderd haar werkplaats – geen verdere informatie te hebben verkregen, en verwijst u naar een foto om af te leiden dat ze hooggeplaatst was (CGVS 2, p. 7). Dat u zich dit niet meer zou kunnen herinneren, daar E. (...) de kern van uw vrees uitmaakt, is dan ook opmerkelijk (CGVS 2, p. 7). Overigens kan u haar connecties geenszins aannemelijk maken. Daar waar u verklaart dat E. (...) meerdere kennissen heeft en u hiervoor verwijst naar onder andere naar haar job (CGVS 2, p. 6), dient te worden aangestipt dat u deze connecties op geen enkele manier kan concretiseren. U concreet gevraagd naar de kennissen van E. (...), ontwijkt u de vraag aanvankelijk en verwijst u naar de personen die ze op u afstuurde om u te bedreigen. U nogmaals gevraagd naar haar concrete connecties, stelt u het niet te weten en voegt u er aan toe dat uw aangiftes niets opleverden en Dr. (...) aan de telefoon zei dat u geen macht had om E. (...) iets aan te doen (CGVS 2, p. 6). U blijft aldus vrij vaag en oppervlakkig wanneer u gevraagd wordt naar haar specifieke connecties. Hoewel Dr. (...) te kennen gaf dat E. (...) bepaalde connecties had, heeft hij u hierover niet concreet ingelicht, noch heeft u hem dit gevraagd (CGVS 2, p. 7). Dit is niet ernstig. Verwacht mag worden dat u op zijn minst tracht te achterhalen welke connecties E. (...) al dan niet zou hebben, ten einde het risico voor uzelf en uw kind te kunnen inschatten. Verder haalt u eveneens aan dat E. (...) de ombudsman zou kennen. Om uw bewering te staven, stelt u een foto op Facebook te hebben gezien van E. (...) met de ombudsman. U kan echter niet duiden hoe ze elkaar kennen en stelt louter dat ze bevriend zijn (CGVS 2, p. 6). De foto die u op Facebook heeft gezien, vindt u echter niet meer terug. U legt daarentegen een foto van E. (...) met de minister van Volksgezondheid neer. Wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud naar de naam van deze minister wordt gevraagd, heeft u de foto nodig om haar naam te kunnen zeggen. Verder wijst u de verkeerde persoon aan wanneer u gevraagd wordt wie de minister is (CGVS 2, p. 7). Uit de beschikbare informatie blijkt de minister immers de rechtse persoon op de foto te zijn, en niet de linkse zoals u beweert (CGVS 2, p. 7). Los van deze foto's kan u geen andere connecties benoemen (CGVS 2, p. 7). Dat u amper de connecties van E. (...) kan concretiseren, doet dan ook de nodige vragen oproepen, en ondermijnt de door u aangehaalde bewering dat E. (...) via deze connecties uw klachten zou trachten te doen verdwijnen. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden gesteld dat u deze connecties geenszins aannemelijk wist te maken.”*

Uit de door verzoekende partijen bijgebrachte foto van E. samen met de minister kan op zich niet worden afgeleid welke band E. heeft met deze minister en of de connectie die E. heeft met de minister

inderdaad van die aard is dat E. via deze weg klachten kan laten doen verdwijnen. Deze foto volstaat dan ook niet om de beweringen van eerste verzoekende partij inzake de connecties die E. zou hebben hard te maken. Bovendien blijft hoe dan ook onverminderd overeind dat eerste verzoekende partij de connecties van E. nauwelijks kan concretiseren en desbetreffend vrij vaag en oppervlakkig bleef, en evenmin de minister waarmee E. op de foto staat niet spontaan kon opnoemen, maar hiervoor de foto nodig had, en vervolgens ook de verkeerde persoon als minister aanwees, hetgeen hoe dan ook op ernstige wijze afbreuk doet aan haar vrees machteloos te staan omwille van de connecties die E. zou hebben. Immers kan in dat geval worden aangenomen dat zij zich grondiger zou hebben geïnformeerd over deze connecties, teneinde het risico voor zichzelf en haar zoon terdege te kunnen inschatten.

2.2.10. Waar verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij de bewijzen van de klachten niet kan bijbrengen omdat deze uiteindelijk niet geregistreerd bleken te zijn, en het dan ook kennelijk onredelijk is om van haar te verwachten dat zij hiervan bewijzen kan neerleggen, benadrukt de Raad vooreerst dat eerste verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neerlegt om de door haar beweerde problemen met E. te staven, noch van de aangiftes die zij zou hebben ingediend, noch van de dreigberichten die E. naar haar of haar moeder stuurde. Haar uitleg dat de klachten uiteindelijk niet geregistreerd zouden zijn kan niet verklaren waarom zij geen enkel bewijs kan bijbrengen van haar aangiftes. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen reeds dienstig opgemerkt dat haar verklaring dat zij hiervan nooit enig bewijs heeft ontvangen niet kan overtuigen, nu zij aangaf dat alles genoteerd werd door de wijkagent of de politie en deze verklaringen ook ondertekend werden door de politie. Bovendien wordt er in de bestreden beslissingen nog op gewezen dat eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de mogelijkheid om alsnog bewijs van deze aangiftes te bekomen en het feit of de klachten al dan niet geregistreerd staan. Immers gaf eerste verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aan dat zij deze aangiftes vanuit België had willen aanvragen, maar dat zij niet weet of dit een mogelijkheid is en dat zij hierover geen duidelijk antwoord heeft gekregen van haar advocate (notities CGVS d.d. 22/02/2022, p. 8 en 17), terwijl zij later nochtans te kennen geeft dat deze aangiftes niet meer zouden bestaan (notities CGVS d.d. 19/04/2022, p. 17), waardoor het dan ook maar de vraag is hoe zij deze zou willen of kunnen opvragen. De vaststelling dat geen enkel begin van bewijs wordt bijgebracht ter staving van de beweerde problemen met E., en eerste verzoekende partij bovendien inconsistent is over het al dan niet bestaan van stavingsstukken, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van deze problemen met E.

2.2.11. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voor het overige, in een poging de motieven van de bestreden beslissingen aangaande de geloofwaardigheid van hun asielmotieven te weerleggen, blijven steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissingen afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij in de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die eerste verzoekende partij zou kennen met E., nadat deze op de hoogte kwam van de liefdesrelatie tussen eerste verzoekende partij en haar man alsook van het feit dat zij samen een zoon hebben.

2.2.12. Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien er aan de aangehaalde vete met E. geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, verzoekende partijen hoe dan ook niet aannemelijk maken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen – of, bij eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Immers worden dienaangaande door verwerende partij in de bestreden beslissingen volgende terechte en pertinente vaststellingen gedaan: *“Zelfs indien er aan de aangehaalde vete geloof zou kunnen worden gehecht, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of, bij eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, waar u geen problemen mee hebt gekend (CGVS 1, p. 8), en er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te*

verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat in uw geval niet gebeurde.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw these dat u geen aanspraak zou kunnen maken op nationale bescherming omwille van de connecties van E. (...), die er voor gezorgd hebben dat uw aangiftes niet geregistreerd werden. Zo is het weinig plausibel dat E. (...), die bij het ministerie van Volksgezondheid werkte en aldus niets te maken heeft met politiezaken of aangiftes an sich, steeds toegang tot uw aangiftes zou hebben gehad (CGVS 1, p. 7, p. 8). Gevraagd naar hoe E. (...) steeds op hoogte werd gesteld van het feit dat u een aangifte had ingediend, stelt u dat Dr. (...) haar moet hebben ingelicht (CGVS 1, p. 16). In het tweede persoonlijk onderhoud verwijst u dan weer naar de persoon die u verhoorde die haar zou hebben ingelicht (CGVS 2, p. 12). U gevraagd waarom die persoon dit dan verteld zou hebben, verwijst u naar de heersende vriendjespolitiek en de algemene situatie in Albanië zonder dit verder te concretiseren (CGVS 2, p. 12). U er op gewezen dat E. (...) als werkracht bij het ministerie van Volksgezondheid niets te maken heeft met de politie, repliceert u dat Dr. (...) haar mogelijk opbelde, maar dat het er niet toe doet, om wederom naar de algemene situatie in Albanië te refereren (CGVS 2, p. 12). Dat Dr. (...) haar zou hebben ingelicht is vreemd in het licht van uw verklaringen dat hij er alles aan wou doen om jullie te beschermen en hij u nooit bedreigd zou hebben (CGVS 1, p. 8, p. 13). Overigens heeft u de connecties van Dr. (...) en E. (...) niet aannemelijk gemaakt, waardoor ook weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat zij verantwoordelijk zouden zijn geweest voor het feit dat uw klachten niet geregistreerd stonden, verwijderd waren of afgesloten werden (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 4, p. 6, p. 11, p. 17).

Dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat u verscheidene klachten afgesloten zouden zijn geweest, blijkt verder nog uit het gegeven dat u amper details kan verschaffen over de connecties van uw oom die naar deze klachten trachtte te informeren. Aangaande de eerste klacht kwam uw oom via zijn connecties te weten dat uw klacht niet verwerkt bleek te zijn (CGVS 2, p. 11). U kan echter niet concretiseren wie deze connecties zijn en stelt louter dat het om een vriend van een vriend ging (CGVS 2, p. 11). Hoewel u bij de tweede klacht refereert naar een bevriende politieagent van uw oom om uw beweringen kracht bij te zetten, kan u geen soelaas bieden over de naam van deze persoon, noch wat zijn functie was of hoe uw oom hem kende (CGVS 2, p. 14). Daar waar die bevriende politieagent verteld zou hebben dat uw klacht meteen doorspeeld werd aan E. (...) en dat met geld alles afgesloten wordt, dient te worden aangestipt dat u dit op geen enkele manier concreet weet te maken (CGVS 2, p. 15). Nimmer heeft u zelf iets dergelijks ervaren en baseert u zich louter op vrij algemene verhalen die u in uw kapsalon gehoord zou hebben, zonder hier verdere details over te kunnen weergeven, waardoor kan worden besloten dat het feit dat een klacht afgesloten wordt met geld een blote bewering is van uwentwege die u geenszins hard kan maken (CGVS 2, p. 15).

Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Daar waar u stelt dat er niets is gebeurd na uw aangifte, en u nimmer informatie kreeg van de politie (CGVS 1, p. 16), dient te worden opgemerkt dat de politie wel degelijk inspanningen heeft geleverd. Zo blijkt op basis van uw verklaringen dat de politie bij een aangifte of een telefoontje van u steeds de moeite deed om naar uw kapsalon of u thuis te komen (CGVS 1, p. 12, p. 13). U stelt dat ze uw aanklacht noteerden en dat ze u vervolgens zouden uitnodigen om alles gedetailleerd te bespreken (CGVS 1, p. 12, p. 16). Bij de eerste aangifte ging u naar het politiekantoor waarna men u meedeelde dat de procedure in gang zou worden gezet. Hoewel u geen kopie meekreeg van deze aangifte, stelt u ook niet meer te weten of u er zelf om gevraagd heeft (CGVS 2, p. 11). Dit is niet ernstig, daar kan worden verwacht dat u zich hieromtrent zou informeren. Overigens blijkt dat u geen aangifte deed nadat u werd aangereden door de twee neven van E. (...) (CGVS 2, p. 13). U vergoelijkt uw nalatende houding door te zeggen dat u op dat moment al voldoende aangiftes had ingediend en dat het niets zou uitmaken (CGVS 2, p. 13). Dit kan echter niet worden weerhouden, daar dit incident zich situeerde voordat u een tweede klacht neerlegde nadat E. (...) u in uw kapsalon bedreigde (CGVS 2, p. 12). Voorts blijkt dat u ook voor het incident met E. (...) die u bedreigde in uw kapsalon geen officiële klacht heeft neergelegd (CGVS 2, p. 14). Hoewel de agenten ter plaatse zijn gekomen, u vriendelijk benaderd hebben, vroegen of ze u moesten begeleiden naar huis en uiteindelijk stelden dat u naar uw eigen politieregio moest gaan om alles in gang te zetten, heeft u dit niet gedaan (CGVS 2, p. 14). Dit is niet

ernstig. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers precies in bescherming te verkrijgen tegen je belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken, te voorkomen. Indien je de autoriteiten niet officieel vraagt op te treden, kan je logischerwijs niet verwachten dat zij dit zullen doen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tot slot blijkt dat u na het incident op de kleuterschool midden 2019 geen aangifte meer heeft gedaan (CGVS 1, p. 16). U stelt immers dat u niet meer durfde omdat het steeds erger werd (CGVS 1, p. 16). Dit kan niet worden weerhouden, daar u nog twee jaar in Albanië verbleef en nog regelmatig telefonische bedreigingen ontving van E. (...). Verwacht kan dan ook worden dat u redelijke inspanningen levert om bescherming te verkrijgen in Albanië. Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt de in Albanië aanwezige autoriteiten te hebben uitgeput om bescherming te verkrijgen.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. U bent het feit dat uw aangiftes uit het systeem zouden zijn verdwenen immers nooit gaan aanklagen (CGVS 1, p. 16). U stelt nergens anders te kunnen gaan in Albanië, noch heeft u in Albanië ooit een advocaat geraadpleegd (CGVS 1, p. 16, p. 17). Dit is opmerkelijk daar u verklaart veel klanten te hebben gehad die in een advocatenkantoor werkzaam waren (CGVS 2, p. 15). U gevraagd of u ooit naar de ombudsman bent gestapt, stelt u dat de

ombudsman bevriend is met E. (...) en verwijst hiervoor naar een foto van hen samen (CGVS 1, p. 17). Zoals reeds eerder gesteld heeft u de connecties van E. (...) niet aannemelijk gemaakt, noch slaagde u er in om deze foto van E. (...) met de ombudsman te verkrijgen (CGVS 2, p. 7). Daar waar u verklaarde dat de ombudspersoon een man betreft (CGVS 2, p. 7), blijkt op basis van de beschikbare informatie dat de huidige ombudspersoon een vrouw is, met name Erinda Ballanca. Zij werd op 22 mei 2017 verkozen voor een mandaat van vijf jaar. De vorige ombudspersoon was een man, genaamd Ermir Kapedani, die deze positie bekleedde tot 2017, waarna mevrouw Ballanca de fakkel overnam. Noch daar gelaten of E. (...) al dan niet bevriend was met de mannelijke ombudspersoon, deze blijkt niet meer in die positie gezeten te hebben na mei 2017, waardoor de vriendschap van E. (...) met Ermir u niet zou kunnen verhinderen om het probleem met de aangiftes bij de huidige ombudspersoon aan te kaarten, waardoor kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt de nodige in Albanië aanwezige autoriteiten te hebben uitgeput.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Gelet op bovenstaande bevindingen inzake de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden, kunnen verzoekende partijen geenszins volstaan met een loutere algemene verwijzing naar de corruptie in het land teneinde alsnog aan te tonen dat zij voor de problemen met E. geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. De Raad onderstreept dat het hen toekomt *in concreto* aan te tonen dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert, alwaar zij echter op voormelde wijze geheel in gebreke blijven.

2.2.13. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT